

NEW YORK TIMES BESTSELLER

100

H A Z A T É R É S

KASS MORGAN

Dream
válogatás

A százaknak eddigi legnagyobb kihívásukkal kell szembesülniük. Merthogy... az emberiség hazatér.

A vad, zavaros környezet ellenére a százaknak sikerült valamiféle rendet kialakítaniuk a Földön. Ennek a kényes egyensúlynak az újabb űrkompok érkezése vet véget.

A landolók a szerencsések köze tartoznak, a Kolónián ugyanis fogytán volt az oxigén. De ahogy mondani szokták, a szerencse mulandó. Az alkancellár erőszakos törekvései és a vad földi lakók minden életet veszélybe sodornak. Mindeközben Wells és Sasha pengeélen tancolva próbálja elérni a békét, mit sem sejtve a szerelmüket fenyegető baljós erőkről; Glass és Luke a sorsot kísértik, amikor egy meghitt erdei házban védtelenül magukra maradnak; Clarke a szüleit kutatja, miközben élete szerelme, a fékezhetetlen Bellamy múltja halálos veszélyekkel fenyegetve mutatja meg, hogy még nem merülhet feledésbe.

Eljött tehát az ideje, hogy a százak összefogjanak, és harcba szálljanak a Földön megtalált szabadságért, máskülönben elveszíthetik mindazt, amit addig szerettek.

KASS MORGAN vonzódása a könyvekhez már akkor megmutatkozott, amikor harmadik osztályos korában Ann M. Martin egyik gyermekkönyvével a kezében jelent meg a saját születésnapjén. Később, az egyetemen abban a könyvtárban olvasott rémregényeket, ahol Edgar Allan Poe a titkos légyottjait intézte. Azóta szerkesztőként dolgozik, és megszállottan írja új könyveit.

100

Tudj meg többet a sorozatról:

www.facebook.com/dreamvalogatás

Dream
válogatás

„Az olvasókat rabul ejti az a feszültség, ahogy a fiatalok az atomháború sújtotta Földön megküzdnek az új társadalom kialakításával, és az ingadozó romantikus kapcsolatok miatti izzó szenvedéllyel.”

Publishers Weekly

„Sejtelmes és lebilincselő írás. Keveredik benne A Legyek Ura, az Across the Universe – Túl a végtelenen és Az éhezők viadala. Kass Morgan zseniálisan fonja a történet szálait.”

Booklist

„Az író nő könyvei csak úgy olvastatják magukat. A többféle nézőpont erősíti a cselekményt. Jól látható a szereplők fejlődése, és az érzelmek is nagyobb hangsúlyt kapnak.”

Barnes and Noble

„Hihetetlenül imádtam ezt a könyvet. Az előzőek nagyon jól felépített folytatása, és fantasztikus a cselekménye, tele volt meglepetéssel.”

Amazon

„Nagyon élveztem a feszültséget. Mindig történt valami váratlan, vagy valaki épp mesterkedett valamiben. Izgalmas volt látni, hogyan hálózza be a fiatalokat a hatalomvágy, illetve mire lehet képes valaki a szerelemért.”

Goodreads

Dream
válogatás

KASS MORGAN

100

HAZATÉRÉS

— részlet —

1. FEJEZET

Glass

Glass keze ragadt az anyja vérétől. Lassan eszmélt rá erre, mintha eddig sűrű homály fedte volna az elméjét – mintha a kéz valaki máshoz tartozott volna, a vér pedig egy rémálom része lett volna. De a kéz az övé volt, és a vér valódi volt.

Az úrkomp első sorában ülve érezte, hogy a jobb tenyere hozzátapad az ülés karfájához. Azt is érezte, hogy valaki erősen szorítja a bal kezét. Luke volt az. Azóta nem engedte el, hogy elhúzza őt az anyja holtteste mellől és visszakísérte az üléshez. Az ujjai olyan szorosan markolták az övéit, mintha a fiú magába akarta volna szívni lüktető fájdalmát.

Glass megpróbált Luke kezének melegére és szorításának erejére összpontosítani, mivel a fiú semmi jelét

nem adta annak, hogy lazítani akarna a fogásán, még azután sem, hogy az úrkomp rázkódva ereszkedni kezdett a Föld felé tartó röppályáján.

Percekkel ezelőtt Glass még az anyja mellett ült, kézszen arra, hogy együtt nézzenek szembe az új világgal. Az anyja azonban már halott volt, mert egy elmeháborodott ór kétségbeesésében lelőtte, hogy helyet csináljon magának az utolsó úrkompon, és meneküljön a pusztuló Kolóniáról. A lány lehunyta a szemét, mert nem akarta, hogy a jelenet újra meg újra leperegjen előtte. Az anyja némán a földre zuhan, ő pedig jajgatva mellé térdel, noha képtelen bármit tenni, hogy elállítsa a vérzést. Az ölébe emeli az anyja fejét, és a könnyeivel küszködve elmondja neki, mennyire szereti. Aztán csak nézi, ahogy a sötét folt egyre nagyobb lesz a ruháján, az élet pedig lassan kiszökik belőle. Nézi, ahogy megmerevednek a vonásai, pillanatokkal azután, hogy elsuttogja utolsó szavait: „*Büszke vagyok rád.*”

Csak hogy nem tudta megállítani a jelenetet, mint ahogy az igazságot sem tudta megváltoztatni. Az anyja halott volt, és Luke-kal most egy olyan úrkompon utaztak, amely bármelyik pillanatban becsapódhatott valahol a Földön.

Noha az úrkomp hangosan zörgött és ide-oda rángatózott, Glass ebből alig vett észre valamit. Halványan érzékelte, hogy miközben a teste követi az úrkomp mozgását, a biztonsági öv belevág az oldalába, de az anyja halálának fájdalma mélyebb sebet ejtett rajta, mint a fémcsat.

Korábban a gyászt mindig is valamiféle súlyként képzelte el – már amikor gondolt rá. A régi Glass nem sokat törődött más emberek gyötrelmével. Ez akkor változott meg, amikor a legjobb barátjának, Wellsnek meghalt az

édesanyja, és látta a fiún, hogy úgy vonszolja magát az űrhajón, mintha láthatatlan terhet cipelne. Azonban most kiüresedettnek érezte magát, mintha minden érzelmet kiszívtak volna belőle. Luke megnyugtató keze volt az egyetlen, ami arra emlékeztette, hogy még él.

Minden oldalról emberek nyomódtak neki. Azon túl, hogy tele voltak az ülések, az űrkomp minden szabad négyzetméterét férfiak, nők és gyerekek foglalták el. Egymásba kapaszkodtak, nehogy elessenek, bár ehhez túl szorosan álltak – egy némán könnyező és hullámzó tömeget alkottak. Néhányan azoknak a nevét suttogták, akiket hátrahagytak, mások vadul rázták a fejüket, mivel nem akartak belenyugodni abba, hogy végső búcsút kellett venniük szeretteiktől.

A Glass jobb oldalán ülő Rhodes alkancellár volt az egyetlen, aki látszólag nem esett pánikba. Egyenesen előre nézett, és vagy megfélemezett, vagy nem törődött a körülötte lévő zaklatott arcokkal. Glass arcán felháborodás suhant át, amely egy rövid időre palástolta fájdalmát. A kancellár, Wells apja mindent megtett volna, hogy megnyugtassa a körülötte lévőket. Természetesen nem egyezett volna bele, hogy elfoglaljon egy helyet az utolsó űrkompon. Glass azonban nem volt abban a helyzetben, hogy bárki felett ítélkezzen. Egyedül Rhodesnak köszönhette, hogy most az űrkompon volt, hiszen az alkancellár hozta őt és az anyját a fedélzetre, amikor a kíséretével utat tört magának.

Egy erőteljes rázkódás az ülésbe szegezte Glasst, amikor az űrkomp oldalirányba billent, és közel negyvenöt fokos szögben megdőlt, hogy aztán egy csapásra visszaálljon egyenesbe. Az utasok egy emberként fojtották vissza a lélegzetüket, amit csak egy gyerek visitása

tört meg. Aztán mintha egy hatalmas kéz szorította volna, az űrkomp fémváza kezdett meghajlani, mire többen is felsikoltottak. Az utasfülkén keresztülhatoló dobhártyaszaggató, éles gépi hang elnyomta a jajgatásokat és rémült zokogásokat.

Glass megmarkolta az ülés karfáját, és szorosan fogta Luke kezét, így várva – hiábavalóan – a félelmet. Tudta, hogy félnie kellene, de az utóbbi pár nap eseményei érzéketlenné tették. Éppen elég volt végignéznie az ott-hona, a Kolónia oxigénhiány miatti pusztulását. Éppen elég volt kockára tennie a saját életét egy örült, engedély nélküli űrsétaért, hogy a Waldenről átjusson a Főnixre, ahol még élhető volt a levegő. Bár miután az anyjával és Luke-kal feljutottak az űrkompra, látszólag mindaz, amin keresztülment, nem volt hiábavaló. De most már az sem érdekelte, ha soha nem láthatja a Földet. Jobb, ha most vége mindennek, mint minden áldott reggel arra ébredni, hogy az anyja nincs többé.

Amint oldalra pillantott, látta, hogy Luke előrenéz, és az arca maszkká merevedik az eltökéltségtől. Vajon miatta próbált bátornak mutatkozni? Vagy az alapos kiképzése során azt is megtanították neki, hogy nehéz helyzetben hogyan őrizze meg a hidegvérét? Pedig a fiú jobbat érdemelt volna. Valóban ez a sors várt rá az után a sok szenvedés után, amin miatta ment keresztül? Csak azért menekültek meg a biztos haláltól, hogy aztán egy másik rettenetes végzetbe zuhanjanak? Eredetileg úgy tervezték, hogy még legalább száz évig nem térnek vissza emberek a Földre. A tudósok úgy számolták, hogy akkor szűnik meg a kataklizma utáni sugárzás. Ez egy túlságosan korai hazatérés volt, kétségbeesett kivándorlás, amely csak bizonytalanságot ígért.

Glass kinézett a kis fedélzeti ablakokon, és mindenütt szürke felhőket látott. Furcsán gyönyörűnek találta, amikor az ablakok hirtelen megrepedtek, széttörték, majd forró üvegszilánkok és fémdarabok szóródtak szét az utastérben. Az üvegtáblák helyén lángok törtek be. Az ablakokhoz legközelebb lévő emberek kétségbeesetten próbáltak elhúzódni, de sehová sem menekülhettek. Ahogy hátradőltek, ráestek a mögöttük lévőkre. Az izzó fém csipős szaga már égette Glass orrát, amíg aztán öklendezni nem kezdett valami másnak a bűzétől... Rémülten ébredt rá, hogy az égő hús szaga volt az.

Dacolva a zuhanás erejével, elfordította a fejét, hogy Luke-ra nézzen. Egy rövid időre nem hallotta a jajgatást és sírást, sem a fém csikorgását. Nem érezte az anyja utolsó leheletét. Csak Luke arcélét látta, a tökéletes profilt, a kemény állkapcsot, amit azokban a borzalmas, fogságban töltött hónapokban estéről estére felidézett magában, miután arra ítélték, hogy a tizennyolcadik születésnapján meg kell halnia.

Aztán fém vált el fémtől, és a csikorgás visszarántotta Glasst a valóságba. A hangba beleremegett a dobhártyája, az álla, a csontjai, a gyomra. A fogait csikorgatta, és tehetetlenül, rémülten nézte, ahogy leszakad a tető, és elrepül, mintha csak egy rongydarab lenne.

Végül erőt vett magán, és visszafordult Luke-hoz. A fiú behunyta a szemét, de most újult erővel szorította a kezét.

– Szeretlek – mondta Glass, de szavát elnyelték a körülöttük lévő sikolyok. Az egész teste beleremegett, amikor az űrkomp csattanás kíséretében becsapódott a Földbe, aztán minden elsötétült előtte.

Glass a távolból mély hörgést vett ki, egy torokhangot, amelyben több gyötrelem volt, mint amit valaha hallott. Amikor megpróbálta kinyitni a szemét, a leghalványabb erőfeszítéstől is émelyegni kezdett. Feladta, és hagyta, hogy elnyelje a sötétség. Eltelt pár pillanat. Vagy talán pár óra? Újra a megnyugtató csenddel küzdött, hogy magához térjen. Egy kellemesen bizonytalan tizedmásodpercig fogalma sem volt, hogy hol van. Összpontosítani csak a furcsa illatokra tudott. Elképzelni sem tudta, hogyan lehetséges ennyi illatot egyszerre érezni. Az egyik a Luke-kal kedvenc napmezőikről volt valamennyire ismerős, de ez sokkal intenzívebb volt. Egy másik édeskés volt, de nem úgy, mint a cukor vagy a parfüm. Erőteljesebb volt, gazdagabb. Glass minden lélegzetvétellel az agyát tornáztatta, hogy megpróbálja azonosítani a kavargó illatokat. Érzett valami csípőset is. És fémeset. Végül egy ismerős szag kijózanította. Vér.

Kinyitotta a szemét. Hatalmas térben volt, ahol nem látta a falakat, az átlátszó, csillagokkal teli mennyezet pedig mintha kilométerekre lett volna tőle. Lassan öntudatra ébredt, és zavarodottságát megdöbbenés váltotta fel. Az égre nézett fel – arra az égre, amit a Földről lehetett látni –, és életben volt. Ámulata azonban csak pár pillanatig tartott, mielőtt sürgető gondolat rémlett fel benne és pánik lett úrrá rajta. *Hol volt Luke?* Felriadt, és tudomást sem véve az émelygésről és a fájdalomról, ami visszakényszerítette volna a földre, ülő helyzetbe tolt fel magát.

– Luke! – kiáltotta, miközben ide-oda forgatta a fejét, és imádkozott, hogy észrevegye a fiú ismerős körvonalát az ismeretlen árnyak tömegében. – *Luke!* – A nyögések és sikolyok egyre erősödő kórusa azonban elnyelte a kiáltá-

sait. *Miért nem kapcsolja fel valaki a villanyt?* – gondolta kábultan, mielőtt eszébe jutott, hogy a Földön van. A csillogok halványan ragyogtak, a hold pedig épp csak annyira világított, hogy Glass meg tudja állapítani, a nyöszörgő, hadonászó árnyalakok az utastársai voltak. Ez csakis egy rémálom lehetett. A Földnek nem ilyennek kellett volna lennie. Ez nem olyan hely volt, amiért érdemes meghalni. Újra Luke-ot szólította, de nem kapott választ.

Fel kellett volna állnia, de úgy tűnt, az agya többé nem parancsol az izmainak. A teste elnehezedett, mint ha láthatatlan súlyokat akasztottak volna a végtagjaira. A gravitáció itt másként hatott, durvább volt – vagy csak megsérült? A kezét a sípcsontjára tette, és elakadt a lélegzete. Nedvesnek érezte a lábát. Lehet, hogy vérzett? Lepillantott, pedig tartott a látványtól. A nadrágszára elszakadt, alatta a bőr csúnyán össze volt karcolva, de mély sebe nem volt. Ahogy a kezét letette a padlóra... nem, a *földre*, megint csak elakadt a lélegzete. Vízben ült – olyan vízben, amely hihetetlenül messzire nyúlt el előtte, és a túloldalán csupán derengtek a fák árnyai. Pislogott, arra várva, hogy kitisztuljon a tekintete, és olyasmit mutasson, aminek több értelme van, de minden maradt a régiben. Ez egy *tó* volt. Nem kellett sokat gondolkodnia rajta. A tó szélén ült, a *parton*, a Földön – már maga a tény olyan szürreális volt, mint az őt körülvevő pusztulás. Amikor körbenézett, mindenütt borzalmat látott. Ernyedt, összetört testeket. Sebesülteket, akik sírva könyörögtek segítségért. Szétroncsolt, füstölgő úrkompokat, melyek egymástól pár méterre értek földet; a vázuk megrepedt és darabokra tört. Emberek szaladtak be a még mindig izzó roncsokba, majd tértek vissza nehéz, mozdulatlan alakokkal a vállaikon.

Vajon őt ki vitte ki a szabadba? És ha Luke volt az, hol lehetett most?

Glass küszködve talpra állt, a lába remegett. A térdét szorosán összezárta, nehogy megroggyanjon, a karját pedig kitárta, nehogy elveszítse az egyensúlyát. A jeges vízben a hideg lassan felkészült a lábán. Miután mély lélegzetet vett, érezte, hogy kitisztul a feje, bár a lába még mindig remegett. Tett néhány tétova lépést előre, közben belebotlott a víz alatti kövekbe.

Amikor lenézett, egy pillanatra elállt a lélegzete. A hold épp csak annyira világította meg a tájat, hogy meg tudja állapítani, a víz sötét rózsaszínű volt. Vajon a kataklizma miatti szennyezés és sugárzás okozta ezt a változást? Vagy a Földön létezett olyan terület, ahol a víz természetes állapotában rózsaszín volt? Egyre jobban bánta, hogy nem figyelt a földrajzórákon. A fájdalmas választ végül egy közelben fekvő sebesült nő kétségbeesett kiáltása adta meg. Ez nem a sugárzás tartós mellékhatása volt; a vizet a vér festette meg.

Megborzongott, majd bizonytalan léptekkel a sebesült felé indult. A nő a parton feküdt, alsótete elmerült a vöröslő vízben. Glass lehajolt és megfogta a kezét. – Ne aggódjon, nem lesz semmi baj! – mondta, remélve, hogy szavai meggyőzőbbek, mint amilyenek érezte őket.

A nő tágra nyílt szeme tele volt félelemmel és fájdalommal. – Láttad Thomast? – kérdezte zihálva.

– Thomast? – ismételte meg Glass, és végignézett az emberi testek és úrkomproncok homályos tájképén. Meg kellett keresnie Luke-ot. Elég rémisztőnek találta, hogy a Földön volt, de ennél csak annak a gondolata volt rémisztőbb, hogy Luke valahol a közelben fekszik sérülten, magányosan.

– A fiamat, Thomast – magyarázta a nő, szorosabban fogva Glass kezét. – Nem ugyanazon az úrkompon utaztunk. A szomszédom... – Gyötrelmes lélegzetvétellel szakította félbe. – A szomszédom megígérte, hogy vigyáz rá.

– Meg fogjuk találni – mondta Glass. Megvonaglott az arca, ahogy a nő körmei belemélyedtek a bőrébe. Remélte, hogy az egyik első mondata a Földön nem bizonyul majd hazugságnak. Eszébe jutott az úrhajón tapasztalt káosz, amelyből még időben sikerült megmenekülnie: az indítófedélzetén egymás sarkát taposó emberek, akik a még üresen maradt helyekért küzdöttek, hogy elhagyhassák a pusztuló Kolóniát. A kétségbeesett szülők, akik elszakadtak a gyerekeiktől. Elkékülő ajkú, sokkos állapotban lévő gyerekek, akik a valószínűleg soha többé nem látott családtagjaikat keresték.

Glass csak azután tudott elszakadni a nőtől, hogy az fájdalmában felkiáltott, és a kezét beleengedte a vízbe. – Meg fogom keresni őt! – ígérte remegő hangon, és lassan eltávolodott tőle. – Meg fogjuk találni őt!

A gyomrát mardosó büntudat majdnem elég volt ahhoz, hogy meggondolja magát, mégis tudta, hogy tovább kell mennie. Semmit sem tehetett azért, hogy könnyítsen a nő fájdalmán. Ő nem orvos volt, mint Wells barátnője, Clarke. Még csak társasági ember sem, mint Luke vagy Wells, akik mindig tudták, hogy mikor mit kell mondani. Csupán egy embert ismert a bolygón, akinek segíteni tudott, és őt még azelőtt meg kellett találnia, hogy túl késő lett volna.

– Sajnálom – suttogta, ahogy visszafordult a nőhöz, akinek az arca eltorzult a fájdalomtól. – Vissza fogok jönni magáért. Csak még meg kell keresnem... valakit.

A nő összeszorított fogakkal, lehunyta szemmel bólintott, miközben a szemhéja alól könnyek buggyantak elő.

Glass elszakította a tekintetét a nőről és továbbindult. Hunyorogva próbálta értelmezni az elé táruló látványt. Úgy érezte, mintha a sötétség, a szédülés, a füst és a földet érés megrázkódtatása miatt minden összefolyt volna előtte. Az űrkompok egy tó partján csapódtak be, és ameddig a szem ellátott, mindenütt izzó roncsokat hagytak maguk után. A távolban fák homályos körvonalai sejlettek fel, de Glass túl zaklatott volt ahhoz, hogy egy pillantásnál többet vessen rájuk. Ugyan mire voltak jók a fák, vagy éppen a virágok, ha Luke nincs mellette, hogy együtt élvezhessék őket?

A tekintete egyik kábult, sebesült túlélőről a másikra vándorolt. Egy idős férfi az egyik űrkompról leszakadt nagy fémdarabon ült, és a tenyerébe temette az arcát. Egy véres arcú fiatal fiú magányosan állt, pár méterre tőle összekuszálódott drótok szikráztak sisteregve. Megfeledkezve a veszélyről az eget bámulta üres tekintetével, mintha azon tanakodott volna, hogyan juthatna haza.

Mindenütt eltorzult holttestek heverték, az ajkukon még ott volt a szívszorító búcsúk emléke. Még egy pillantást sem vethettek soha a kék égre, noha mindent feláldoztak azért, hogy láthassák. Jobban jártak volna, ha a Kolónián maradnak, és a barátaik, családtagjaik társaságában lelik halálukat, mint itt, magányosan.

Glass még mindig kicsit bizonytalanul járt, amikor a földön fekvő alakok közül a hozzá legközelebbiek felé indult. Minden erejével azért imádkozott, hogy egyik halotton se ismerje fel Luke markáns vonásait, keskeny orrát, szőke göndör haját. Megnézte az elsőt, és keserédes megkönnyebbüléssel felsóhajtott. Nem Luke volt az. Félelem és remény egyszerre töltötte el, ahogy továbbment

a következőhöz. Aztán az azt követőhöz. A lélegzetét is visszafojtotta, valahányszor a hátára fordított valakit, vagy éppen nehéz roncsdarabokat lökött le róla. Minden véres, összezúzódot idegennél fellélegzett, és elhitette magával, hogy Luke még életben van.

– Jól érzed magad?

Glass ijedten a hang irányába kapta a fejét. Egy férfi, akinek mély seb éktelenkedett a bal szeme felett, kérdően nézett rá.

– Igen, jól – felelte ösztönösen Glass.

– Biztos? A sok örült dolgokat művelhet a testtel.

– Semmi bajom, csak keresek valakit... – Glass elnémult, mert képtelen volt szavakká formálni a mellkasát szorongató pánikot és reményt.

A férfi bólintott. – Nagyszerű. Ezt a területet már át-néztem, de szólj, ha találsz még túlélőket. A sebesülteket oda visszük. – A távolba mutatott, de a sötétben Glass csak azoknak a körvonalait vette ki, akik a földön mozdatlanul fekvő emberek fölé hajoltak.

– A parton van egy nő, szerintem megsérült.

– Rendben, érte is el fogunk menni.

A férfi előbb jelzett valakinek, akit Glass nem látott, majd hirtelen kocogva elindult. Glass különös kényszerűt érzett arra, hogy odakiáltson neki, jobb lenne, ha először az eltűnt Thomast keresné meg. Biztos volt benne, hogy a tóparton fekvő nő előbb vérezne el, minthogy anélkül a személy nélkül élje tovább az életét a Földön, aki miatt érdemes volt reggelente felkelnie. A férfit azonban már elnyelte a sötétség.

Glass mély lélegzetet vett, és arra kényszerítette magát, hogy továbbmenjen, de úgy tűnt, az agya nem parancsol a lábának. Luke-nak nem kellett volna már meg-

találnia őt, ha megúsza sérülés nélkül? Az a tény, hogy a nagy zajban még egyszer sem hallotta, amint mély hangján a nevét kiáltja, jó esetben azt jelentette, hogy a sérülése miatt nem tudott mozogni. Rossz esetben viszont...

Igyekezett elhessegetni magától a nyomasztó gondolatokat, de mintha az árnyékától próbált volna szabadulni. Sehogyan sem tudta kivenni a fejéből a szomorúságot. A sors elképzelhetetlenül kegyetlen fintora lett volna, ha Luke-ot pár órával azután veszítené el, hogy újra találkoztak. Azok után, ami az anyjával történt, képtelen lett volna mindazt újra átélni. *Nem!* – fogadkozott. Elfojtotta a zokogását, majd lábujjhegyre állt és körbenézett. Most jobbak voltak a fényviszonyok, ugyanis néhány túlélő az űrkomp égő darabjait ideiglenes világítóeszközként használta, ennek ellenére Glass nyugtalanítónak találta a villódzást. Bármerre is nézett, a félhomályban szétroncsolt testeket és pánikba esett arcokat látott.

A fák még közelebb voltak hozzá. Felismerte a kérgüket, a görbe ágakat, a leveleket. Megdöbbenő volt ennyit egy helyen látni, minekután az űrhajón egyetlen fa állt. Olyan volt, mint befordulni egy folyosó sarkán, és szembetalálkozni a legjobb barátod tucatnyi klónjával.

Aztán amikor elfordult, hogy szemügyre vegyen egy különösen magas fát, elakadt a lélegzete. Egy göndör hajú fiú dőlt neki a fa törzsének.

Egy, az örök egyenruháját viselő fiú.

– Luke! – kiáltotta Glass, és nehézkes kocogásba kezdett. Közelebb érve látta, hogy a fiú szeme be van csukva. Vagy nem volt eszméleténél, vagy...

– *Luke!* – kiáltotta megint, nehogy megadja magát a baljós gondolatnak.

Egyszerre érezte magát esetlennek és felvillanyozottnak, mintha újra élet költözött volna belé. Amikor megpróbálta fokozni a tempót, a föld látszólag visszahúzta őt. Méterekről is meg tudta mondani, hogy Luke az. A fiú szeme be volt csukva, a teste ernyedtt volt, de lélegzett. *Életben volt.*

Odaérve letérdelt mellé, és leküzdötte a vágyat, hogy azonnal rávesse magát. Nem akart még több fájdalmat okozni neki. – Luke! – szólította. – Hallasz engem?

Luke sápadt volt, a szeme fölötti mély vágásból vér szivárgott és végigfolyt az orrán. Glass lehúzta a ruhája ujját, és a sebhez szorította. Luke kissé felnyögött, de nem mozdult meg. A lány még erősebben odanyomta a ruhaujját, azt remélve, hogy így elállíthatja a vérzést, közben pedig alaposan megnézte a fiú többi testrészét. Látszólag jól volt – azt leszámítva, hogy a bal csuklója lila és duzzadt volt. A megkönnyebbüléstől és a hálától könnyek szöktek Glass szemébe, és azt sem bánta, hogy végigcsorognak az arcán. Aztán pár perc múlva elvette a ruhaujját, és még egyszer megvizsgálta a sebet. Úgy tűnt, elállt a vérzés.

– Luke! – mondta ismét, miután a kezét a fiú mellkasára tette, és gyengéden végigsimított a kulcscsontján. – Luke, én vagyok az. Kelj fel!

Luke megmoccan, mire Glassból meggyötört hang szakadt ki, ami félig nevetés, félig zokogás volt. A fiú felnyögött, a szemhéja megrebbent, de hamar visszacsukódott. – Luke, kelj fel! – ismételte Glass, majd a füléhez hajolt, éppen úgy, mint azokon a reggeleken, amikor félő volt, hogy a fiú elkésik a munkahelyéről. – El fogsz késni – mondta halvány mosoly kíséretében.

Luke szeme ismét kinyílt, és Glassra szegeződött. Amikor próbált megszólalni, egy hang sem jött ki a torlán, ezért inkább csak mosolygott.

– Szia! – mondta Glass, és egy pillanatra elillant minden félelme és bánata. – Most már minden rendben. Jól vagy. Itt vagyunk, Luke. Megcsináltuk. Isten hozott a Földön!

2. FEJEZET

Wells

– Kimerültnek látszol – mondta Sasha oldalra döntve a fejét, mire hosszú fekete haja a vállára hullott. – Miért nem fekszel le?

– Szívesebben vagyok itt veled. – Wells úgy nyomott el egy ásítást, hogy vigyorgásnak tűnjön. Ez persze könnyen ment neki. Valahányszor Sashára nézett, észrevett valamit, amitől mosolyra fakadt. Ahogy a lány zöld szeme csillogott a tábortűz pislákoló fényében. Vagy ahogy az arcán lévő szeplők ugyanolyan elbűvölőek voltak számára, mint Sashának a csillagos égbolt. A lány most is a csillagokat nézte, felemelt fejjel gyönyörködött bennük.

– Nem akarom elhinni, hogy odafent *éltél* – mondta halkán Sasha, majd Wellsre nézett. – Nem hiányzik? Hogy csillagok vegyenek körül?

– Idelent sokkal csodálatosabb.

Wells Sasha állához emelte a kezét, majd gyengéden végigsimított a szeplőin. – Egész éjszaka el tudnám nézni az arcodat. Ezt például nem tehetném meg a Göncöl-szekérrel.

– Meglepődnék, ha akárcsak öt percig bírnád. Alig tudod nyitva tartani a szemed.

– Hosszú napunk volt.

Sasha hitetlenkedve nézett rá, mire Wells elmosolyodott. Mindketten tudták, hogy ennél többről van szó. Az elmúlt néhány órában Wellst elüldözték a táborból, amiért segített Sashának – a százak korábbi foglyának – megszökni. Ez még azelőtt történt, hogy a fiú összetalálkozott volna Clarke-kal és Bellamyval, akik épp Bellamy hűgát, Octaviát mentették meg, és ezzel bizonyították, hogy Sasha népe, a földlakók, nem az ellenségük, ahogy azt addig gondolták. Már ezt sem lett volna egyszerű elmagyarázni a táborlakóknak, akiknek a többségét még mindig feszélyezte Sasha jelenléte, pedig ez még csak a kezdet volt. Aznap este Bellamy és Wells döbbenetes felfedezést tettek. A kancellár fia, a Főnixen jó körülmények között nevelkedett Wells, valamint a Waldenen nyomorgott árva gyerek, Bellamy, valójában féltestvérek voltak.

Hirtelen túl sok mindent kellett feldolgozniuk. Hiába volt Wells jobbára boldog, a döbbenet és zavarodottság miatt a fejlemények csak lassan ülepedtek le benne. És mert nagyon régóta nem aludta végig az éjszakát. Az elmúlt hetekben ő lett a tábor vezetője. Nem igazán vágyott erre a feladatra, de a tiszti képzése során, amelyhez a Föld iránti rajongás is társult, hasznos tudásra tett szert. Noha örült, hogy segíteni tudott, és hálás volt a csapat bizalmáért, a feladat nagy felelősséggel járt.

– Lehet, hogy pihenek kicsit – mondta, azzal a könyökét a földre engedte, majd úgy feküdt, hogy a fejét Sasha ölébe hajthassa. Bár távolabb voltak a tűz körül összegyűlt táborlakóktól, a lángok pattogása nem nyomta el teljesen az estére jellemző beszélgetések foszlányait. Csak idő kérdése volt, hogy valaki odaszaladjon, és arra panaszkodjon, hogy elfoglalták az ágycát, vagy arra kérje, hogy tegyen igazságot a vízfordók között, vagy éppen arról kérdezze, hogy mit csináljon az aznapi zsákmány maradékával.

Sasha végigsimított a haján, Wells pedig felsóhajtott, és egy időre megfeledkezett a külvilágról. Ahogy a fejük összeért, csak a lány bőrének melegsége létezett. Megfeledkezett az elmúlt hét közösen átélt szörnyűségeiről. Megfeledkezett arról, amikor megtalálták a barátja, Priya holttestét. Megfeledkezett arról, amikor egy dulakodás során az apját a szeme láttára meglőtték, miközben Bellamy kétségbeesetten próbált feljutni az úrkompra a hűgához. Megfeledkezett a tűzről, amely elpusztította az első táborukat és Clarke legjobb barátnője, Thalia halálát okozta – e miatt a tragédia miatt szakadtak szét végleg a Wells és Clarke közötti romantikus szálak.

Elképzelhetőnek tartotta, hogy Sashával az egész éjszakát a tisztáson töltik. Itt legalább kettesben lehettek. A gondolat mosolyt csalt az arcára, pedig érezte, hogy hamarosan álomba merül.

– Az meg mi a fene? – Sasha hirtelen abbahagyta a simogatást, és a hangja tele volt aggodalommal.

– Mi a baj? – kérdezte Wells, és azonnal kipattant a szeme. – Mi történt?

Felült, és gyorsan végignézett a tisztáson. A százak többsége még mindig csoportokba verődve ült a tűz

körül, morajlásuk duruzsolássá halkult. A fiú tekintete ekkor Clarke-ra siklott, aki ugyan Bellamy mellett kurgorgott, de látszott, hogy valami másra összpontosít. Bár az iránta táplált, mindent elsőpró szerelme mostanra barátsággá szelídült, Clarke még mindig nyitott könyv volt előtte. Minden gesztusát ismerte: ahogy összpontosítva csücsörített, miközben egy orvosi eljárást tanulmányozott, ahogy a szeme csillogott, amikor furcsa szenvedélyeiről, az elméleti fizikáról vagy a biológiai osztályozásról mesélt nekik. Most, ahogy a fejét hátrahajtva az égboltot figyelte, aggódva ráncolta a homlokát. Bellamy is felfelé nézett, és a tekintete hirtelen megakadt valamin. Aztán Clarke-hoz fordult, és a fülébe súgott valamit. Régen egy ilyen meghitt gesztustól görcsbe rándult volna Wells gyomra, de most csak nyugtalansággal töltötte el.

Wells is felnézett az égboltra, de csak csillagokat látott, semmi mást. Sasha még mindig az eget kémlelte.

– Mi történt? – kérdezte ismét Wells, kezét a lány hátára téve.

– Odanézz! – válaszolta feszült hangon Sasha, és az éjszakai égboltra mutatott. Magasan a gyengélkedőnek kijelölt kunyhó és a tisztást határoló fák fölött észrevett valamit. A lány úgy ismerte az eget, ahogy a fiú odafentről a csillagokat. Sasha földlakóként egész életében felfelé nézett, míg Wells lefelé. A fiú követte a lány ujját, és ő is észrevette, hogy egy éles fénycsóva közeledik sebesen a Föld felé. Egész pontosan feléjük. Közvetlenül mögötte volt egy másik, és még kettő. Mintha hullócsillagok lettek volna, amelyek éppen a tűz körüli békésen üldögélő csoportot vették volna célba.

Wells mély lélegzetet vett, és egész testében megfeszült.

– Azok űrkompok – mondta halkán. – A Föld felé tartanak. Mindegyik. – Érezte, hogy a mellette fekvő Sasha teste is megmerevedik. Átölelte és magához húzta a lányt. Egy ideig csendben nézték a közeledő űrkompokat, még lélegzetet is egyszerre vettek.

– Gondolod, hogy... a papád is ott van valamelyiken? – kérdezte aztán Sasha. Érezhető volt, hogy azon igyekszik, a hangja több reményt tükrözzön, mint amennyit a szíve diktál. A földlakók már belenyugodtak abba, hogy osztozniuk kell a bolygón a száműzött fiatal elitéltekkel, Wells azonban érezte, hogy egészen más lesz szembenézni a Kolónia többi lakójával.

Nem szólt semmit. Túlhajszott agyában a remény és a félelem tusakodott egymással. Lehetséges volt, hogy az apja sérülése nem bizonyult olyan súlyosnak, mint amilyennek elsőre tűnt, és a kancellár teljesen felépülve a Föld felé tartott. Ugyanakkor az is elképzelhető volt, hogy az orvosi központban még mindig az életért küzdöttek – vagy ami rosszabb, hogy mozdulatlan teste már a csillagok között lebegett. Wells eltűnődött, hogy mihez kezdjen, ha az apja nem száll ki valamelyik űrkompból. Hogyan éljen tovább a biztos tudattal, hogy sohasem nyerheti el apja bocsánatát azokért a rettenetes bűnökért, amelyeket még a Kolónián követett el?

Végül elszakadt az űrkompoktól, majd megfordult és a tűz felé nézett. Clarke is éppen akkor fordult felé, és ahogy találkozott a tekintetük, a fiút váratlanul hála töltötte el. A lány szavak nélkül is megértette, hogy mit érzett: hogy egyszerre kavargott benne megkönnyebbülés és félelem. Pontosan tudta, hogy mennyit veszíthet vagy nyerhet azzal, ha kinyílnak az űrkompok ajtajai.

– Nagyon büszke lesz rád – mondta Sasha, és biztatóképpen megszorította a kezét.

Bármennyire félt is, Wells érezte, hogy az ajka erőtlen mosolyra húzódik. Sasha is megértette őt. Noha a lány sohasem találkozott az apjával, a kancellárral, sohasem lehetett tanúja bonyolult kapcsolatuknak, pontosan tudta, milyen egy olyan szülő mellett felnőni, aki egy egész közösségért felel. Vagy Wells esetében egy olyan szülő mellett felnőni, aki az emberiség általuk ismert túlélőikéért felel. A lány apja a földlakók vezetője volt, míg a fiúé a Kolónia kancellárja. Sasha tudta, hogy mit jelent ennek a hivatalnak a terhét cipelni. Azt is tudta, hogy vezetőnek lenni legalább annyira áldozat, mint amennyire megtiszteltetés.

Wells ismét végignézett a tűz körül ülő komor, kimerült fiatalokon, akik túléltek a földet érés utáni hetek megpróbáltatásait. A látvány mindig eltérő mértékű nyugtalansággal töltötte el, mint ahogy az is, ha a csökkenő élelmiszerkészletekre vagy az egyéb tartalékokra gondolt, de ez alkalommal csak megkönnyebbülést érzett. Megkönnyebbülést és büszkeséget. Megcsinálták. Noha minden ellenük szólt, *túléltek*, és most már úton volt a segítség. Még ha az apja nem is volt rajta ezeken az űrkompokon, óriási készletek érkezhettek élelmiszerből, szerszámokból és gyógyszerekből – vagyis mindaból, amire szükségük volt a túléléshez a hamarosan beköszöntő télen, sőt azon is túl.

Alig várta, hogy láthassa az újonnan érkezők arcát, amikor megtudják, mennyi mindent elértek a százak. Természetesen hibáztak is közben, és szörnyű veszteségeket szenvedtek el – meghalt Asher és Priya, és Octavia is majdnem odaveszett –, de sikereket is arattak.

Amint elfordult, észrevette, hogy Sasha aggódva nézi őt. Rámosolygott, majd mielőtt a lány reagálhatott volna, összehorzolta fényes haját és megcsókolta. Sasha először meglepődött, de aztán hozzábújt, és viszonzotta a csókot. Wells egy pillanatra a lányéhoz érintette a homlokát, majd, összeszedve a gondolatait, felállt. Ideje volt közölnie a hírt a többiekkel.

Előbb Clarke-ot kereste a tekintetével, némán kérve a beleegyezését. A lány összeszorította a száját és Bellamyra pillantott, aztán Wells szemébe nézett, és bólintott.

Wells megköszöri a torkát, mire néhányan felkapták a fejüket.

– Mindenki hall engem? – kérdezte aztán, felemelve a hangját, hogy a beszélgetés zivaján és a pattogó lángokon túl is hallják.

Néhány méterrel arrébb Graham gúnyos pillantást váltott az egyik árkádiai barátjával. Földet érésük után a fiú azzal vádolta meg Wellst és próbálta meggyőzni róla a többieket, hogy a kancellár fiát kémkedni küldték velük. És bár a százak többsége Wells pártját fogta, Graham még mindig komoly befolyással bírt – a táborlakók egy része most is jobban félt tőle, mint amennyire Wellsben bíztak.

Lila, egy csinos waldeni lány, aki Graham pártján állt, a fiú fülébe súgott valamit, majd hangosan felnevetett a fiú válaszában.

– Befognátok végre? – csattant fel Octavia, és mérgesen rájuk nézett. – Wells mondani szeretne valamit.

Lila Octaviára pillantott, és dűnnyögött valamit, Graham pedig látszólag jól szórakozott. Talán azért, mert kevesebb időt töltött a táborban, mint a többiek, de

Bellamy húga azok közé tartozott, akiket nem félemlített meg Graham, és bátran szembeszállt vele.

– Mi történt, Wells? – kérdezte Eric. A magas, komoly árkádiai fiú a barátja, a rejtélyes betegségből nemrég felgyógyult Felix mellett állt, és a kezét fogta. Bár Eric természeténél fogva tartózkodó volt, a megkönnyebbülés ideiglenesen felülkerekedett megszokott visszafogottságán. Wells egyszer sem látta, hogy elengedte volna Felix kezét.

Elmosolyodott; hamarosan egyetlen rejtélyes betegség miatt sem kell majd aggódniuk. Az úrkompokon jól képzett orvosok érkeznek, ráadásul annyi gyógyszerrel, amennyi évszázadok óta nem volt a Földön.

– Megcsináltuk. – Wells nehezen tudta palástolni izgatottságát. – Elég hosszú ideig kitartottunk, és bebizonyítottuk, hogy van élet a Földön, így aztán a többiek is úton vannak hozzánk. – Fülig érő szájjal az égre mutatott.

Több tucatnyian felkapták a fejüket, a lobogó lángok visszatükrözödtek az arcokon. Aztán mindenki felpattant a helyéről, és a tisztást a csodálkozás, valamint itt-ott a káromkodás hangjai töltötték be. Az úrkompok alacsonyan repültek, sebesen ereszkedtek, és egyre gyorsulva közeledtek a Föld felé.

– Ott jön az anyukám! – kiabálta ugrálva egy Molly nevű kislány. – Megígérte, hogy az első úrkomppal jön.

Két waldeni lány visítózva átölelte egymást, miközben Antonio, egy általában vidám waldeni fiú, aki mostanában csendes volt, magában dünnyögni kezdett. – Megcsináltuk... megcsináltuk...

– Ne felejtsetek el, hogy mit mondott az apám! – harsogta túl a hangzavart Wells. – Arról, hogy megbocsátják a bűneinket. Ettől fogva mi már teljes jogú állampolgárok vagyunk. – Szünetet tartott, majd mosolyogva így

folytatta: – Ami azt illeti, ez nem teljesen igaz. Nemcsak teljes jogú állampolgárok vagytok, hanem hősök is.

Gyér taps hallatszott, de ezt szinte azonnal elnyomta a levegőt betöltő éles süvítés. Úgy tűnt, mintha maga az ég süvített volna, és a hang pillanatokon belül olyan erejűvé vált, hogy a tisztáson mindenki befogta a fülét.

– Most fognak földet érni! – kiabálta Felix.

– De hol? – kérdezte egy lány.

A földet érés helyét lehetetlen lett volna meghatározni, de az biztos volt, hogy az űrkompok nagy sebességgel közeledtek, és látszólag irányíthatatlanná váltak. Wells tehetetlenül figyelte, ahogy az első épp a fejük fölött, néhány kilométerre tőlük repült el, olyan alacsonyan, hogy az égő törmelékek zuhataga megperzselte a magasabb fák tetejét.

Wells magában szentségelt. Tudta, ha a fák tüzet fognak – mindegy, hogy kik utaznak azokon az űrkompon –, senki sem élné meg a reggelt.

– Nagyszerű – mondta Bellamy elég hangosan ahhoz, hogy a lárma közepette is hallani lehessen. – Az életünket kockáztattuk, hogy bebizonyítsuk, van élet a Földön, ezek meg idejönnek és felgyújtják a fél erdőt. – Bár a hangja szokás szerint nemtörődöm és gúnyos volt, Wells tudta, hogy a fivére félt. A többiektől eltérően ő megküzdött azért, hogy feljusson az előző űrkompra – eközben érte lövés a kancellárt. Nem lehetett tudni, hogy megbocsátanak-e neki, vagy az örök parancsot kapnak, hogy azonnal lőjék le.

Ahogy az űrkomp elrepült a tisztás felett, Wells el tudta olvasni az oldalára festett feliratot: „Trillion Galactic”. Több emberöltővel ezelőtt ez a cég építette ezeket az űrkompokat. Görcsbe rándult a fiú gyomra, amikor

meglátta, hogy az egyik megdőlt, és szárnyával negyvenöt fokos szöveget zárt be a földdel. Vajon mit jelentett ez az utasok számára? Az űrkomppal közben elhaladt a tisztás felett, majd eltűnt a legmagasabb fák mögött, így nem tudták követni a földet érését.

Wells lélegzet-visszafojtva várt. Aztán egy gyötrelmesen hosszú pillanat múlva jóval a fákon túl fény villant és tűz lobbant. A helyszín kilométerekre lehetett a tábortól, mégis olyan ragyogás támadt, mint egy napkitörésnél. A becsapódás mennydörgése fél pillanattal később ért el hozzájuk, és minden más hangot elnyomott. Mielőtt bárki felfoghatta volna, hogy mi játszódott le a szemük előtt, a második űrkomppal is elhaladt felettük, és ugyanolyan tragikus módon, még több fény és zaj közepette ért földet. És aztán érkezett egy harmadik is.

Minden becsapódáskor megremegett a föld; Wells úgy érezte, hogy a remegés a talpán keresztül a gyomráig hatolt. Vajon ugyanez játszódott le az ő űrkomppjuk esetében is? Az ő földet érésük szintén tragikus volt – néhányan nem éltek túl. Aztán a félelmetes hangok egyszer csak abbamaradtak. Majd amint elcsendesedett a környezet, füst kezdett gomolyogni a lángok által megfestett sötét égbolt felé. Wells elszakadt a fáktól, és a többiek felé fordult. Az arcuk az égből tükröződő narancsszínű fényben ugyanazt a kérdést formálta, mint amit a fiú ismételt magában: *Túlélhette ezt bárki?*

– Oda kell mennünk – közölte határozottan Eric, felémelve a hangját, hogy az ideges mormogásuk és sóhajtozások közepette is hallani lehessen.

– Jó, de hogyan fogjuk megtalálni őket? – kérdezte remegő hangon Molly. Wells tudta, hogy a lány utál az erdőben lenni, különösen éjszaka.

– Nekem úgy tűnik, hogy a tónál érték földet – felelte Wells, miközben a halántékát masszírozta. – De lehet, hogy sokkal messzebb. – *Már ha egyáltalán túlélte ezt bárki* – tette hozzá magában. Nem kellett kimondania, mindnyájan ugyanerre gondoltak. Ismét a becsapódás irányába fordult. Kezdték alábbhagyni azok a lángok, amelyek eddig túlnyúltak a lombokon. – Jobb, ha indulunk. Ha kialszik a tűz, a sötétben már nem fogjuk tudni megtalálni őket.

– Wells! – suttogta Sasha, kezét a fiú vállára téve. – Lehet, hogy meg kéne várnotok a reggelt. Az erdő ilyenkor nem biztonságos.

Wells tétovázott. Sashának igaza volt. A lány a földlakók egy erőszakos csoportjára utalt, akik korábban felázadtak Sasha apja ellen, és most a Mount Weather és a százak tábora közötti erdőben vadásztak. Ők rabolták el Octaviát, ők gyilkolták meg Ashert és Priyát. Csakhogy Wells képtelen lett volna elviselni annak a gondolatát, hogy magukra hagyták a sérült és rémült kolonistákat.

– Néhányan mennék csak, nem mindannyian – mondta Wells a csoportnak. – Önkéntesekre lenne szükségem, akik viszik a mentőfelszerelést, és visszakísérik a táborba a túlélőket. – Büszkeség töltötte el, ahogy körbenézett a tisztáson, ahol oly keményen dolgoztak azért, hogy otthont teremtsenek maguknak.

Octavia előbb elindult Wells felé, majd pár lépés után megállt a kör közepén. Még csak tizennégy éves volt, de a csoport többi, fiatalabb tagjával ellentétben ő bátran kinyitotta a száját. – Én azt mondom, hagyjuk, hadd járják a saját útjukat! – mondta a fejét büszkén felvetve. – Vagy még inkább, maradjanak ott, ahol vannak! Azzal, hogy ide küldtek, tulajdonképpen halálra ítélték minket.

Miért kéne az életünket kockáztatnunk értük? – A tömeg felől egyetértő morajlás hallatszott. Octavia a bátyjára pillantott, talán a támogatását kérve, de amikor Wells Bellamyra nézett, a fiú arca furcsán kifürkészhetetlen volt.

– *Szórakozol?* – fakadt ki Felix, döbbenet nézve Octaviára. Betegsége miatt a hangja még gyenge volt, de érezhetően aggódott. – Akkor is meg kell próbálnom megkeresni a szüleimet, ha csak minimális is az esélye annak, hogy ott legyenek. És még ma éjszaka. – Közélebb lépett Erichez, aki erre átkarolta őt, és közelebb húzta magához.

– Én velem megyek – közölte Eric.

Wells Clarke-ot és Bellamyt kereste a tömegben. Egy-másra néztek, aztán Clarke megfogta Bellamy kezét, és megkerülve a kört odasiettek Wellshez.

– Nekem is mennem kéne – mondta nyugodt hangon Clarke. – Biztosan megsérültek néhányan, és szükségük lehet a segítségemre.

Wells Bellamyra pillantott, és azt várta, hogy tiltakozzon, mondván, ez túl veszélyes kaland. Bellamy azonban csendben maradt, és Wells mellett állva, idegesen a sötétséget bámulta. Lehet, hogy már megtanulta, felesleges Clarke-kal vitatkozni, ha egyszer a lány elszánta magát valamire.

– Rendben – mondta Wells. – Akkor kezdjünk el készülődni! A többiek maradjanak a táborban, és készüljenek fel az újonnan érkezők fogadására!

Amíg Clarke a gyengélkedőnek kijelölt kunyhóhoz sietett az elsősegélyládáért, Wells kijelölte, hogy ki hozzon vizet és takarókat. – Eric, te keress valami ennivalót... bármit, ami ehető!

Amint a csapat szétszéledt, Wells a még mindig mellette álló Sashához fordult. A lány eddig a száját összeszorítva koncentrált. – Szükségünk lesz valamire, amit hordágyként használhatunk – mondta a lány, miközben végignézett a tisztáson. – Lehet, hogy lesznek olyanok, akik nem tudnak majd lábra állni. – Meg sem várva Wells választát, a raktárként használt sátorhoz indult.

Wells kocogva utánament. – Okos gondolat – mondta a fiú, lépteit a lányéhoz igazítva. – De nem hiszem, hogy jó ötlet, hogy velünk gyere.

Sasha megtorpant. – Miről beszélsz? Senki sem ismeri úgy a környéket, mint én. Ha valaki biztonságban elvezethet hozzájuk, majd vissza a táborba, az én vagyok.

Wells sóhajtott. A lánynak persze igaza volt, mégis rémülettel töltötte el a gondolat, hogy Sashának több száz kolonistával kell szembenéznie – köztük valószínűleg felfegyverzett örökkel is –, akiknek sejtelmük sincs arról, hogy egyáltalán léteznek földlakók. A fiú még emlékezett, milyen döbbsé és zavarodott volt ő maga, amikor először megpillantotta a lányt. Olyan érzése támadt, mintha minden megkérdőjeleződött volna benne, az összes addigi tudása a világegyetemről. Eleinte egyáltalán nem bízott a lányban, a többiek pedig még nála is később hitték csak el, hogy a lány igazat mond, és valóban a földlakók egy békés csoportjához tartozik.

Idegesen téblábolt, ahogy Sasha dacosan csillogó, mandulavágású szemébe nézett. A lány gyönyörű volt, és mindennek lehetett mondani, csak törekenynek nem. Már bizonyította, hogy tud magáról gondoskodni és nincs szüksége arra, hogy Wells megvédje. De ahhoz, hogy valaki megállítsa egy pánikba esett ór lövését, a világ minden ereje és intelligenciája sem volt elég.

– Csak nem akarom, hogy bajod essen – mondta Wells, és megfogta a lány kezét. – Mindenki azt gondolja, hogy ez egy elhagyatott bolygó. Valószínűleg nem ez a megfelelő pillanat, hogy megtudják, rajtunk kívül is élnek emberek a Földön. Nem akkor kéne megtudniuk, amikor teljesen össze vannak zavarodva és félnek. Az örök még valami ostobaságot csinálnának.

– De én *segíteni* fogok nekik – erősködött Sasha, türelemmel vegyes zavarodottsággal a hangjában. – Elég nyilvánvaló lesz, hogy nem én vagyok az ellenség.

Wells magában azokra az őrjáratokra gondolt, amelyekben a kiképzése során vett részt. Láta, milyen semmiségekért vettek őrizetbe embereket – például mert valaki öt perccel megszegte a kijárási tilalmat, vagy véletlenül tiltott területre tévedt. Tudta, hogy az úrhajón szigorú szabályokra volt szükség, és hogy az örök beidegződését – miszerint „előbb lőni, aztán kérdezni” –, nem lesz könnyű megváltoztatni.

– Tudnod kell a népemről, hogy...

Sasha azzal fojtotta bele a szót, hogy a vállára tette a kezét, lábujjhegyre állt, és megcsókolta. – A te néped most már az *én* népem is.

– Remélem, ezt majd helyesen idézik a történelemkönyvekben – mosolygott Wells.

– Azt hittem, azt *te* akarod megírni – mondta Sasha olyan hangon, amiről Wells úgy gondolta, hogy ez lehet a beképzelt modor földlakói változata. – *Személyes beszámoló az emberiség visszatéréséről a Földre*. Izgalmas olvasmánynak tűnik, azt leszámítva, hogy néhányan sohasem mentek el.

– Jobb lesz, ha vigyázol a szádra, különben még visszaélek a művészi szabadsággal!

– Mégis mit írnál rólam? Hogy ronda voltam? Nem mintha érdekelne.

Wells odanyúlt, és a lány hosszú hajtincsét a füle mögé igazította. – Azt fogom írni, hogy annyira gyönyörű voltál, hogy miattad nevetséges és vakmerő dolgokra ragadtattam magam.

Sasha elmosolyodott, Wells pedig egy pillanatra csak arra tudott gondolni, hogy újra megcsókolja őt. De aztán az ábrándozást a sötétből hallatszó hangok zavarták meg. – Wells? Mi készen állunk. – A szél a becsapódás helye felől már feléjük fújta a füst kesernyés szagát, és megtelt vele az orruk.

– Rendben – mondta Wells határozott hangon Sashának. – Akkor induljunk!